

[Else-Merete Ross.]

vil, hvis lovforslaget vedtages i sin nuværende form, i hvert fald ikke kunne nydannes. Derfor vil en sådan sammensætning af mandens for- og efternavn opfattes som det, det er, nemlig et ikke-legaliseret kaldenavn.

Men dette spørgsmål kompliceres yderligere, hvis en pige i dåben foruden sit pigenavn får sin faders fornavn. Lad mig nævne et eksempel. Harald Hansen får en datter, som bliver døbt Bodil Harald Hansen. Det er der god mening i; det angiver, at hun er datter af manden Harald Hansen. Så bliver pigen stor og skal giftes og ønsker at antage sin mands slægtsnavn; men hun kan ved giftermål ikke komme af med sit Harald, så nu hedder hun Bodil Harald X, hvor Harald svæver frit i luften og ikke mere angiver, at hun er datter af Harald Hansen. Hun har altså nu to fornavne, et pigenavn og et drengenavn.

I § 15, stk. 2, står der, at der som fornavn ikke må vælges et navn, der kan befrygtes at blive til ulempe for bæreren, men der står ikke, at en pige ikke må få et drengenavn og omvendt. Det var ikke til ulempe for pigen at have navnet Harald i forbindelse med Hansen som barn; men som gift lyder det lidt ejendommeligt, at hun har den ene halvdel af det navn, hun har betragtet som slægtsnavn.

Nu vil man måske sige, at hun ikke burde være døbt med et drengenavn; det har der også tidligere været modstand imod; men denne modstand har man slækket på, når det af det samlede navns hele struktur tydeligt fremgår, at det drejer sig om en pige. Hvis den før omtalte pige som slægtsnavn havde haft navnet Harald bindestreg Hansen, kunne hun være kommet af med hele molevitten, då hun indgik ægteskab.

Af det foregående skal ikke udledes, at jeg er modstander af de såkaldte kaldenavne eller af, at piger kan få et drengenavn i tilgift til deres egentlige navn. Jeg konstaterer blot, at der her er sket en udvikling, som har åbnet andre muligheder for individualisering end den, der opnås ved navneforandring. Yderligere konstaterer jeg, at denne form for navne bygger på en praksis, der tolereres, og som i nogle tilfælde

er fordelagtig og i andre noget besværlig, men at der ikke findes lovregler for hele dette noget svævende område.

En af vore eksperter inden for navnelovgivningen har betegnet dette område som en jungle. Det er måske derfor, udvalget i sin betænkning ikke har forsøgt at trænge ind i den. Men er det rimeligt at lade dette spørgsmål ligge og acceptere denne såkaldte jungle, når man nu på andre områder søger at bringe klarhed i hele problemet om personnavne?

I kapitel 2 gives regler om fortabelse af slægtsnavn.

Der kan være særlig grund til at nævne § 10, hvorefter en ægtemand kan nægte et barn, der er avlet under utroskab i ægteskabet, sit slægtsnavn, hvis det vil være særlig krænkende for ham, at det bærer navnet. Denne regel burde efter min mening af hensyn til barnets tarv kun kunne komme til anvendelse, hvis ægteskabet opløses, og hvis hustruen på mandens forlangende ved dom eller bevilling ikke må bære hans navn som nævnt i § 12. Ønsker manden ikke skilsmisse, men fortsætter samlevet, mener jeg det er urimeligt, at barnet ikke skal bære hans navn, hvis moderen har hans navn. Det stemmer heller ikke overens med det hensyn til barnet, som kommer til udtryk i § 2. Efter min mening kommer man i § 10 til at rette bager for smed. Jeg håber, vi kan se nærmere på dette spørgsmål i udvalget.

§ 12 handler om hustrus ret til fortsat at føre manden slægtsnavn efter ægteskabets opløsning. Normalt kan hun fortsætte med at føre navnet, men retten hertil fortabes ved nyt ægteskabs indgåelse. Dette har ikke tidligere været udtrykkeligt udtalt i nogen lovbestemmelse, men er fast antaget retspraksis. For kvinder, der er blevet kendt i et erhverv eller som kunstnere under deres mands navn, åbnes der dog nu mulighed for, at de ved henvendelse til overøvrigheden kan få tilladelse til at beholde dette navn, selv om de indgår nyt ægteskab. Det hilser jeg med glæde. Fortabelse af mandens navn har hidtil kunnet give anledning til urimelige vanskeligheder for de pågældende kvinders erhvervsinteresser.

Da jeg ikke har særlige bemærkninger til kapitlerne 3 og 4, skal jeg hermed slutte